

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **R. W.**

skazanego za czyn z art. 258 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 4 lipca 2025 r.

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

wstrzymać wykonanie wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12 sierpnia 2024 r., sygn. akt II AKa 236/23, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 15 lutego 2023 r., sygn. akt IV K 218/20.

UZASADNIENIE

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12 sierpnia 2024 r., sygn. akt II AKa 236/23, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 15 lutego 2023 r., sygn. akt IV K 218/20, wniósł obrońca skazanego R. W.. W skardze, powołując się na art. 532 § 1 k.p.k., zamieścił m.in. wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, jak również orzeczenia wydanego przez Sąd pierwszej instancji

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek zasługiwał na uwzględnienie.

W kasacji postawiono zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., polegającego na przeprowadzeniu nieprawidłowej kontroli instancyjnej wyroku Sądu meriti, która cyt. „nie może być uznana za kompleksową i zgodną z wymogami stawianymi przez przepisy prawa”. Zdaniem skarżącego, Sąd *ad quem* nie wytłumaczył należycie, dlaczego nie podzielił argumentacji obrony przedstawionej w apelacji, uznał ją za polemiczną i to bez odniesienia się do dowodów, które uznał za jasne i oczywiste.

Nie przesądzając obecnie rozstrzygnięcia co do kasacji, które zostanie wydane przez kolegiálny skład orzekający Sądu Najwyższego po przeprowadzeniu na rozprawie pogłębionej analizy podniesionego w skardze zarzutu, można wyrazić pogląd, że prawdopodobieństwo uwzględnienia skargi nie wydaje się niskie, zwłaszcza w aspekcie rysującej się potrzeby dokładniejszego ustalenia okoliczności rzutujących na odpowiedzialność karną R. W., np. co do ilości wyrobów akcyzowych, które miał dostarczać współoskarżonemu T. J. Wątpliwości w tym zakresie rodzi m.in. porównanie opisów czynów przypisanych tym osobom.

Wyższa niż zwykle prognoza co do wydania orzeczenia kasatoryjnego oraz potrzeba uniknięcia sytuacji, gdy przed rozpoznaniem kasacji skazany odbędzie całość wymierzonej mu kary łącznej roku pozbawienia wolności (koniec kary przypada na 19-10-2025 r.) przemawiały zatem za postąpieniem po myśli art. 532 § 1 k.p.k., w celu zapobieżenia ewentualnemu pokrzywdzeniu skazanego. W nawiązaniu do treści wniosku przedłożonego przez obrońcę należy wyjaśnić, że przy wstrzymaniu wykonania zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie dla zwolnienia skazanego z zakładu karnego (z pisma wynika, że zasadniczo o to zabiega obrońca) nie było konieczne wydanie orzeczenia o wstrzymaniu wykonania wyroku Sądu pierwszej instancji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[r.g.]

